

THE ROMANIAN ORTHODOX ARCHDIOCESE IN THE AMERICAS

SAINT NICHOLAS - ROMANIAN ORTHODOX CHURCH

45-03 48 Av. Woodside NY, 11377; www.stnicholaschurch.net

AGAPA CRESTINEASCA

Duminică, 11 Octombrie 2015, după savarsirea Sfintei Liturghii, sunteți invitați să participați la **AGAPA FRATEASCA** pregătită de un grup de familii de la Biserica noastră, în cinstea **SFINTEI PARASCHEVA**. Avem astfel posibilitatea să contribuim și pe această cale la întărirea și desăvârșirea legăturii tainice create prin rugăciune între cei ce se străduiesc să-L urmeze pe Domnul nostru Iisus Hristos și să continuăm tradiția agapelor, începută de Sfinții Apostoli.

Din meniu nu vor lipsi diverse aperitive, ciorba, pește, friptura cu garnitură și salată, desert, fructe, bauturi.

Fiecare participant va aduce voia bună.

Bucurați-ne cu prezența și bunăvoința dumneavoastră!

Veniți însoțiți de familie, prieteni și cunoscuți!

Dumnezeu să vă răsplătească generozitatea!

Iubiți credincioși, Parohia Sfântul Nicolae are nevoie de ajutorul fraților voștri pentru a continua lucrările de înfrumusețare ale bisericii: **VOPSIREA NAOSULUI ȘI A TURLEI**.

Lucrările sunt programate în săptămâna **28 SEPTEMBRIE - 2 OCTOMBRIE**, iar cei doriți se pot alătura echipei de lucru.

Numele tuturor ostenitorilor vor fi pomenite la Sfântul Altar.

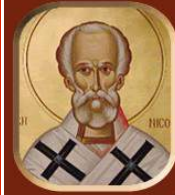

LITURGICAL PROGRAM OF THE WEEK SEPTEMBER 28 - OCTOBER 4

Saturday, October 3 : Matins, Divine Liturgy, Memorial Service 8:30 AM

Sunday, October 4 : Matins and Divine Liturgy 8:30 AM

Preot Paroh Marius Daniel Dumitrescu
718 784 4453 - fix ; 917 592 2571 - mobil

THE ROMANIAN ORTHODOX ARCHDIOCESE IN THE AMERICAS

SAINT NICHOLAS

ROMANIAN ORTHODOX CHURCH

WOODSIDE, NEW YORK

45-03 48th Ave.
Woodside, NY 11377

tel: (718)784-4453
cell: (917)592-2571

EVANGHELIA DIN DUMINICA A 18-A DUPA RUSALII

In vremea aceea Iisus ședea lângă lacul Ghenizaret și a văzut două corăbii oprite lângă țărm, iar pescarii, coborând din ele, spălau mrejele. Atunci El, urcându-Se într-una din corăbii, care era a lui Simon, l-a rugat să se depărteze puțin de la uscat și, șezând în corabie, învâța din ea mulțimile. Iar când a încetat să vorbească, i-a zis lui Simon: *Îndepărtează-te la adânc și lăsați în jos mrejele voastre ca să pescuiți. Și, răspunzând, Simon a zis: Învățătorule, toată noaptea ne-am trudit și nimic n-am prins, dar, după cuvântul Tău, voi arunca mrejele. Și, făcând ei aceasta, au prins mulțime mare de pește, încât li se rupeau mrejele. De aceea, au făcut semn celor care erau în cealaltă corabie să vină să-i ajute. Și au venit și au umplut amândouă corăbiile, încât erau gata să se scufunde. Iar Simon-Petru, văzând aceasta, a căzut în genunchi, înaintea lui Iisus, zicând: Ieși de la mine, Doamne, că sunt om păcătos! Căci spaimă îi cuprinsese, pe el și pe toți cei ce erau cu el, pentru pescuirea atâtor pești. Tot așa și pe Iacob, și pe Ioan, fiii lui Zevedeu, care erau împreună cu Simon. Și a zis Iisus către Simon: Nu te teme; de acum înainte vei fi pescar de oameni. Și, trăgând corăbiile la țărm, au lăsat totul și au mers după El. (Luca 5, 1 - 11)*

INTUNECAREA SUFLETULUI

Prin patru lucruri se întunecă sufletul: prin urârea aproapelui, prin disprețuirea și pizmuirea lui, și prin cârtire. Una urmează celeilalte, pentru că Avva Isaia vrea să ne arate legătura lor și modul în care ele produc tulburare în suflet. De la începutul cuvintelor sale spune că, pentru ca omul să aibă viață duhovnicească, să aibă lumină în viața sa, trebuie să aibă o comunicare desăvârșită cu mediul său. Din clipa în care nu mai are această simplă, firească și tihnită lepădare de sine și predare față de celălalt și, prin urmare, trăirea celuiilalt ca pe un mădular propriu, nu poate să-L aibă pe Dumnezeu. De aceea, sufletul se întunecă, când se clatină legătura lui cu oamenii.

Cum însă se clatină? **Prin urârea aproapelui.** A urî pe aproapele are ca principal înțeles un sens activ și înseamnă: a lovi, a tăgădui, a mă pune împotriva celuiilalt. Exprimă dispoziția agresivă a sufletului. În loc să am o relație firească cu celălalt, să-l pun la inimă, eu am ura, care este ieșire a celuiilalt din inima mea și din viața mea. Ura, așadar, este să-l văd pe celălalt ca pe unul diferit, să vadă lucrurile dublu. În loc să vadă că celălalt sunt eu, văd că este ceva diferit. Asta poate să fie firesc pentru oamenii lumii, dar pentru noi, care suntem trupul lui Hristos, este nefiresc.

Ura este dintre păcatele cele mari, pentru că izvorăște dintr-o mare împătımire, ea arată că omul a robit mulți ani păcatului și patimilor, iar inima i s-a învârtoșat atât de mult, încât a devenit oarecum anormală și nu numai că nu poate să iubească, dar și urăște. Este nevoie de multe lacrimi ca să scape cineva de ură. Nu este o chestiune de o simplă hotărâre sau o luptă de o zi. Când urăsc pe cineva, nu pot să spun că mă hotărâsc să nu-l mai urăsc. Pot să spun că mă hotărâsc să nu-l lovesc, să nu-l vatăm, dar pentru ca să nu-l mai urăsc, este nevoie de o curăție lăuntrică. Ura față de aproapele arată un mare grad de împătımire și, de aceea, întunecă sufletul.

Prin disprețuirea lui – adică a-l smeri pe celălalt – întunecă, în mod evident, sufletul. Disprețul are aici sensul adânc de a-l judeca pe celălalt. Când însă îl judec, îl găsesc întotdeauna mic, neînsemnat, un nimic. Atât de mare este egosimul omului, încât nimic nimic nu poate să stea înaintea judecății sale, nici măcar Unul Dumnezeu, cu atât mai puțin un om. A-l considera pe celălalt mai prejos, cu atât mai mult a o și spune, este un păcat de căpătâi.

Prin pizmuirea lui. Altă formă a legăturii noastre cu oamenii, care tulbură pacea și unimea, este invidia în toate înțeleșurile. Pizmuiesc pe cineva din iubire, pentru că-l consider al meu și mă unesc nedespărțit de el. Această unire nu este în trupul lui Hristos, ci este o degradare a trupului lui Hristos la o legătură omenească.

Dacă luăm invidia în sensul că îl invidiez pe omul acesta și-l resping, atunci invidia este expresia unei neputințe lăuntrice, dar și a unei iubiri anormale. Adică îl iubesc într-un mod egoist și exclusivist, cred că am drepturi în viața lui și că el are obligații față de mine, că trebuie să-mi dea socoteală unde merge și ce face.

Invidia, este așadar, o tulburare a legăturilor noastre datorate prisosului de energie sufletească, psihică. Invidia este orice întoarcere către celălalt, care pornește de la ceva exagerat, dintr-un zel, dintr-o fierbere. Prin urmare, zelul poate să fie interesul meu, iubirea mea, grija mea de-al mântui, de-al ajuta să iasă din păcat, să ajungă copil al lui Dumnezeu. Această fierbințeală este o goană lăuntrică nefirească. Opusul lui „a pizmui” este „a cârti”, care vine de asemenea dintr-o neputință a sufletului. Când cârtesc înseamnă că protestez, neg, mă plâng, sunt strâmtorat, nu sunt satisfăcut. Această cârtire o exprim în jurul meu, în scrierile mele, în rugăciunea mea. Cer, de exemplu, ceva de la celălalt sau aștept, sau pretind ceva. Însă nu mi-o dă, pentru că și el este absorbit de propria lui luptă și dorință, de propriul lui gând, de propriul păcat, de propria bucurie, de propria lui destrăbălare, sfințenie sau virtute. Atunci cad în cârteală, deoarece sunt marginalizat în gândul lui. El se roagă, iar eu cred că mă lasă singur. Se interesează de mine, iar mie mi se pare că nu o face din iubire sau că o face cu lipsuri.

Cârtirea este insatisfacția pe care o simțim în viața noastră și în egoul aflat în inferioritate. Invidia, provine dintr-un egou hipertrofiat, în timp ce disprețul, dintr-un egou autohrănit și auto împuternicit, fără Dumnezeu, și care-l vede pe celălalt mai prejos și de nimic. Ura este diferențierea, înlăturarea celuiilalt din existența noastră.

Tâlcuiri la Filocalie. Avva Isaia, Cuvinte ascetice